

Saalis ei ole enää pääasia

● Lapin vuoden erähenkilöksi valittu Kalevi Korhonen on Tapion Erämiesten pitkäaikainen seura-aktiivi.

Mikko Kinisjärvi

● Kalevi Korhonen, 72, on ehtinyt käydä metsällä jo seitsemällä eri vuosikymmenellä. Ensimmäisen kerran tie vei metsälle 1960-luvun alussa vanhemman veljen ja kylän opettajan innoittamana.

– He olivat ahkeria metsästäjiä ja minun piti päästä sitten mukaan. Alkuun se oli sorsan- ja kanalinnunpyyntiä sekä jäniksen metsästystä, Korhonen muistelee.

Korhonen liittyi Rovaniemellä Tapionkylässä tukikohtaa pitävään metsästys- ja kalastusseura Tapion Erämiehiin vuonna 1967. – Liityin jäseneksi, koska löysin vaimon Tapionkylästä, Korhonen naurahtaa ja katsoo puolisoonsa Tellervoon.

Tämän jälkeen Korhonen on ehtinyt olla monissa luottamustehtävissä niin omassa metsästysseurassa kuin esimerkiksi Suomen Metsästäjäliiton Lapin piirissä läpi vuosikymmenten.

– Vapaa-ajan ongelmia ei ole ollut, kun on ollut järjestötoiminnassa mukana. Nyt olen vähän jo jäädytellyt luottamustehtävien osalta, Korhonen kertoo.

Korhonen sai juuri hienon tunnustuksen, sillä hänet valittiin Suomen Metsästäjäliiton Lapin piirin vuoden erähenkilöksi.

– Valinta tuntuu ilman muuta hyvältä ja se on arvostettu palkinto, Korhonen tuumii.

Erästys ei ole pelkästään metsästystä eikä Korhoselle ole nykypäivänä enää tärkeintä saaliin saaminen.

– Metsässä kävely käy liikunnasta ja tykkään luonnossa liikkumisesta oikein tosissaan. Kun löysään koiran irti hirvimetsällä, niin nakkaan päivärepun selkään ja lähden itsekin maastoon, Korhonen tunnelmoi.

KALEVI KORHOSELLA on hirsvenmetsästäystä varten kaksi harmaa norjanhirkovikooira. Kuvassa koirista nuorempi, 2-vuotias Jeri.

Syksyä odottaa aina

Korhonen käy hirvimetsällä kahden harmaa norjanhirkovikooiran eli

11-vuotiaan Jekun ja 2-vuotiaan Jerin kanssa.

– Kyllä se on aina niin, että hirvenpyynnin aloitusta odottaa.

On vain harvoja päiviä ettei siellä ole mukana, Korhonen sanoo.

Tänä syksynä Tapion Erämiesten hirviporukka kaatoi 21 hirveä,

ja ainoastaan yksi vasa jäi kaatamatta hankaliksi muuttuneiden kelien takia.

Hän antaa mielellään nuorempien tehdä kaatoja, mutta on valmis painamaan liipaisinta, kun tilanne niin vaatii.

–Hyvälle haukulle opettamisen takia on tärkeää ampua, että koira oppii mikä on homman nimi, Korhonen huomauttaa.

Hirvimetsällä hän aikoo käydä niin pitkään kuin terveyttä riittää.

– Sen takia minulla on nuori koira. Jos kaikki menee hienosti, niin minulla ja Jerillä on ainakin kahdeksan vuotta aikaa kulkea metsällä, Korhonen hymyilee.

"Metsässä kävely käy liikunnasta ja tykkään luonnossa liikkumisesta oikein tosissaan."

KALEVI KORHONEN

Ketunnahkoja turisteille

Eläkkeelle jäätyään Korhonen muutti takaisin kotiseudulle Mäntyjärvelle Sonkaan. Hän on lähikylien ainoa aktiivinen ketunpyytäjä.

–Ketunpyynti on pelkästään riistanhoitoa, Korhonen toteaa.

Jalkanarulla metsästävä Korhonen on saanut tänä talvena saaliiksi kaksi kettua, joista molemmat olivat tosin kapisia. Yhden talven ennätys on 39 kettua.

Ketunmetsästys vaatii taitoa ja oveluutta. Korhonen kertoo, että kettu on erinomainen haistaja. Sen takia jalkanarussa ja vaatteissa ei saa olla mitään ylimääräisiä hajuja.

–Minulla on täysin toiset kampeet ketunmetsästyksen. Kuusen oksilla on hyvä peittää ihmisen haju, kun niitä hieroo jalkoihin.

Ketunnahkoja Korhonen on myynyt ivalolaiselle yrittäjälle, joka kauppaan niitä ulkomaalaisille matkailijoille.

–Aasialaiset ostavat niitä kovasti. Niissä pitää olla kuitenkin kaikki kynnet ja viikset tallella eikä heille kelpaa tarhaketun turkki. Siitä he ovat todella tärkeitä, Korhonen toteaa.

Kivhiin tuhertelua krannissa

HUNTEERINKI

Hannu Lantto

Joulun aika ja pikkusen joulun jälkheinäaika oli kerralla loskaa ja lauhaa. Kartanokki olit poka ko kläpitten luistinnata, ja pikkutiet kans. Välhiin visko vetä taihvaalta pari päivää yhtä kyytiä, sitte muka pikkusen pakasti ja

taas lösösi.

Alko jo minunki pää pikkuhiljaa kääntymään siihen suunthaan, että saattaa se vain ollakki jonku sortin ilmastonmuutos päälänsä. Vaikka memmä kyllä siihen Jussin, jonkon entinen kranni ja hyä väärsti, kansa koskhaan vähhääkään usko. Mutta saamapa nähä.

NIILON tuola Väylän länsipuolela, Ruottissa, niin niilon semmosia iänvanhota kiviä, joihin on raa-

pustettu semmosia riimuja. Sano-va niitä riimukiviksi.

Non päisevät reistahneet kläm-mätä niitä kiviä ja saaha jonkukhaanlaista tolkkua, että mitä niihin on kirjoitettu. Viikinkien aikhoiin non kraaputettu. Suurin osa on kuulemi jonku sortin muistokirjotuksia kuohleile, vähän niinko nykyset hautakivet. Yksi on kuulemi löyetty Suomestaki, mutta son vissimästi jostaki tänne kulkeittunnu.

SON krannila kuulusin kivi semmonen ko Röökkin kivi. Semmonen riethaan suuri möhkäle, jossin siutti seitsemän saan riimun. Eikä nole päässe oikein sen päälle, että mitä siinä lukkee.

Mutta nyt non saahneekki selvile, että siinon viikinkien ennustus ilmastokatastroohvile, jo vain! Non aijjemmin tulkihneet niitä raapustuksia, että net kertova jonku sortin sankariteoista soassa.

Mutta nyt non hunteerahneet,

että net riimut tarkottavakki lämpimän ja kylmän, pimeän ja valon ja elämän ja kuoleman välisestä tappelusta.

Katto ko soli ollu rohki kylmää aikasemmin ja net viikinkit pölkäsit, että se tulee uuesthaan kylmä ja riethaamminen nälkä. Ja niin net raaputit sen ennustuksen kivheen, o hyänen aika!

Sev verran meni ennustus vitheeseen, että se ennustaa kylmenevää eikä lämpenevää.